

Horváth Idikó

MEGLÉPÉS

Én mondtam a Zsozsónak
mikor leszálltunk a buszról
hogy ennek nem lesz jó vége
majd keresnek és nem találnak
és javasoltam
hogy legalább a végére menjünk vissza
dehát Zsozsó végzős volt már
persze hogy szálltam vele
amúgy meg
kinek volt kedve hallgatni
a sok hülye szónoklatot
kilépni a taktust az indulóra
felvonulni és énekelni
hogy trallala lalala lalalalala
unumájmuncsitoreszk
május volt és szerelem
és olyan izgi nekilendülni
a városnak
csak úgy
vaníliafagyit nyaltunk
lófráltunk a folyóparton a hidakon
hagytuk hogy fújja a hajunkat a szél
vérlázítón csókolóztunk a parkban
aztán zsetonokat csentünk
vadul köröztünk a dodzsem-autókkal
jól összekoccant a fejünk ütközéskor
bem-bemet kortyoltunk
még egy Snagovot is elszívtunk
Zsozsó csórta az apjától
majd kiköptem a tudómet
de azért sikerült
estére elfogyott a pénzünk

(vagy a zsozsónk?)
hazastoppoltunk hát
a sofőr majdnem megruházott
mert nem tudtunk fizetni
otthon már botrány megrovás
még szerencse
hogy engem nem csaptak ki a suliból
csak a Zsozsót

ÓÓÓ, TI NŐK, AKIK BÍRJÁTOK¹

Óóó, hogy irigyellek titeket!
Ti, ti lányok, nők, asszonyok,
akik bírjátok a piát.
Titeket, akik ott lebzseltek
minden baráti vacsorán,
kétes összeröffenésen,
dögös házibulin,
és hajtincseiteket babrálva
oldottan társalogtok
gyereknevelésről, férjekről, exekről,
alternatív zenei életről,
underground kultúráról.
Titeket, akiknek csillog a szeme,
finoman pihegtek, és kioldjátok
blúzotok legfelső gombját,
fesztelenül táncra perdültök,
és dúdoljátok a Ciao Marinát,
közben meg riszáltok,
és macskásan nyújtóztok.
Titeket, akik bátran szemeztek
a facér fazonokkal,

---

1 Locker Dávid *A könnyen barátkozók* című versére.

és valahogy mindig azt mondjátok,
amit hallani szeretnének.
Mégsem ezért irigyellek titeket.
És nem azért, mert lenyúljátok
a valamirevaló palikat.
Lenyúljátok ugyan, de nem mindet.
Titeket még szeretni is lehetne, hiszen
van bennetek rafinált báj,
amivel bárkit elvarázsoltok,
még engem is.
Olyan könnyedén csináljátok,
és mégis ott a kontroll,
valahogy sosem váltok közönségessé,
mindig érzitek, hol a határ,
meddig lehet elmenni.
Na látjátok,
ezt irigylem bennetek a legjobban.
Mert engem arra neveltek,
hogy piálni nem illendő dolog,
hogy alkohol nélkül is van élet,
sőt, anélkül van csak igazán.
És akit erre neveltek,
ha egyszer kipróbálja,
mi tagadás,
nem tud leállni,
nem érzi, hol a határ.
Igen, ti nem vedeltek,
kecses kéztartással kortyoljátok
a sört, a konyakot, a rozét,
s még sohasem láttam,
hogy kiborítottátok volna
a vörösborot a terítőre.
Vagy mégis?
Lehet, hogy néha ti is elvétitek
a mértéket?
És mégsem váltok közönségessé?
Hogy ti spiccesen is sikkesek,

megnyerőek, ízlésesek,
és szerethetőek vagytok?
Én meg tán józanul sem.

EMLÉKEK UGRABUGRÁJA

emlékszem Csernobil évében
érettségiztünk
emlékszem az oszi feleségének
alzheimeres tekintetére
a kitudjahányadik
érettségi találkozáson
emlékszem Maros parti sátorozásainkra
a fázós májusi hóesésre
az első vodkás tonikra
a filmre amit egyszer csak elváltak
emlékszem a rövid- és hosszútávú
memória kurzusra
a professzor hetyke bajszára
de arra nem hogy miért mindenki másra
miért a jelentéktelen részletekre
emlékszem egy augusztus 23-i felvonulásra
hőség volt virgoncul meneteltünk
a zászló feltörte a tenyerem
emlékszem apám a balesete után
nem ismerte fel anyámat
ő egy fiatal nőt vett feleségül mondta
emlékszem újratanulta az emlékeit
emlékszem az otthon préselt ribizlibor ízére
az első ribizlibor színű foltra a bugyimon
emlékszem nagyanyámra
ahogy bosszankodva visszatér a spájzból
majd újra nekilődül
emlékszem 90 márciusára
elsodort a tömeg kerülő utakon

dermedten iszkoltunk haza
emlékszem biológia órán
a padtársam nyekergésére
nem tudta kimondani
a dezoxiribonukleinsavat
emlékszem a segesvári árvíz
elvitte a nagy fahidat
emlékszem másféle
hidakon mentünk iskolába
emlékszem az örömré
hogymosta az úszótanfolyamot
emlékszem a fiam polipműtét utáni
elcsigázott arcára
újszülött lányom apró pihéire a fülén
emlékszem önfeledt táncunkra a tűz körül
s hogy vörösre-kékre csapdostad a combod
a szászcsávási cigánymuzsikára
emlékszem az Eminescu versre
amit gyerekként énekeltem
a romántanár meghökkenésére
emlékszem az Onedin nyugtalanító dallamára
emlékszem ahogy Netti Sanyi bácsi
húzza nekünk a kocsmában
beléestembennevagyok danoljuk
emlékszem ahogy a torony tetejéről
hajnalban lenézünk
emlékszem mily sokáig hittem
hogyan van még egy esélyünk

RÓMA, IFJÚSÁG

Róma! Egy élet is kevés hozzád mondják
de mi csak 48 órás ROMA PASS-t váltottunk
és nekilendültünk az örök városnak
élveztük a Campo de' Fiori zibongását

a bazárban két agyagbögrét vettél
egy vöröset meg egy zöldet
a Tevere hídjain ténferegtünk
vitatkoztunk hogy Neptunus azonos-e Poszeidónnal
és persze neked volt igazad
egy olcsó vendéglőben *trippa ala corsát*
azaz pacalt ettünk
amit aztán kidobtál a sarkon
az utcazenészek is abbahagyták egy pillanatra
de aztán újra szólt Celentano dala: *Questi giorni sai
belli o brutti sono sempre belli*
a nagybögös csak neked húzta
Róma! Egy élet is kevés hozzád mondják
estére bele is fáradtunk
túl sok volt a templom a bazilika
a szobor meg a freskó
a tengerre vágysz mondtad
hát buszra ültünk
elvegyültünk a helyiek között
végre egy kis olasz életöröm
hangos civakodás dibatitto
Róma! Egy élet is kevés hozzád mondják
a tenger vize hideg volt de jót csobbantunk
este grappát kortyoltunk a parton
hosszú hajad szétzilálta a szél
ropogtunk mint két frissen sült ciabatta
mi ihlettük Sorrentino Ifjúságát
Róma! Egy élet is kevés hozzád mondják
a Piazza del Poppolón belecsíptem a popsidba
a zsongó sokaságban
majdnem elütött egy robogó
Signorina! – kapott el egy idős cigányasszony
s te hagytad hadd jósoljon a tenyeredből
hosszú életed lesz két gyerek
egy kisfiú meg egy lány
rám nem nézett mintha ott se volnék
kevés volt az aprónk

hát alaposan elátkozott
szerencsére felét sem értettük
a sarkon megcsapott a kanálisszag
de hisz *ez történelmi bűz*
az évszázadok szaga – mondtad Fellinit idézve
és továbbcsusszantunk az átkok elől
Róma! Egy élet is kevés hozzád mondják
a vasutállomáson
jó kis flashmob búcsúztatott
szárnyalt a *donna e mobile*
a megtermett civil tenorján
zengett a semmiből előbukkanó kórus
s már kicsit bántam hogy
csakazértse dobtam aprót
a Trevi kút vizébe
Róma az illúziók városa
s mi hagytuk hadd sodorjanak

Róma! Egy élet is kevés hozzád mondják
25-30 év múltán a Caffé Greccóban
szürcsölöm a kávé pipázom
eszembe jut a cigányasszony
meg az agyagbögre – a vonaton eltörött
már nem tudom hogy a zöld vagy a vörös
és szívem szerint
*„a Spanyol Lépcsőn a fiatalokhoz
ülnék ha nem lennék szörnyű öreg”²*